

A Fővárosi Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt felperesnek a Hernádi és Kovács Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Hernádi Eleonóra ügyvéd által képviselt Magyar Energia Hivatal (1081 Budapest, II. János Pál pápa tér 7., Hiv. sz.: ...) alperes ellen energiaügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amely perbe a dr. Kustos István ügyvéd által képviselt beavatkozó beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2012. évi február hó 22. napján kelt 3.K.32.910/2011/4. számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 48.000 (azaz negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A beavatkozó bejelentette a felperesnek, hogy a felhasználási helyre vonatkozóan a villamos energia fogyasztásmérője hibásan mér. A bejelentés kapcsán a felperes 2009. november 2. napján a helyszínen szemrevételezéssel megvizsgálta a fogyasztásmérőt és megállapította, hogy az helyesen mér.

A beavatkozó ismételt reklamációját követően, az első bejelentés után több mint fél év elteltével a felperes leszerelte a fogyasztásmérőt. Ekkor jegyzőkönyv felvételére nem került sor, a mérőhelyi munkabizonylat a leszerelés körülményeire vonatkozó adatot nem tartalmaz.

Ezt követően a felperes laboratóriumban bevizsgáltatta a fogyasztásmérőt, amely a vizsgálat alapján + 103 százalékos mérési hibával mért.

A 2010. szeptember 6. napján elvégzett igazságügyi szakértői vizsgálat a fogyasztásmérő + 109 százalékos mérési hibáját rögzítette, majd a felperes a

fogyasztásmérőbe beavatkozásra hivatkozva 1.125.000 forint kötbér megfizetését követelte a beavatkozótól.

A beavatkozó ezzel nem értett egyet, ezért az alpereshez fordult az ügy kivizsgálását kérve.

Az alperes a 2011. június 6. napján kelt ... ügyszámú határozatával a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Vet.) 159.§-ának sz) pontjában foglalt hatáskörében eljárva a beavatkozó panaszának helyt adott és kötelezte a felperest a kötbér-megállapítás sztorizálására, a fogyasztásmérő hibája miatt a 2009. május 11. és 2010. június 17. közötti időszakra számlakorrekció készítésére, továbbá a garantált szolgáltatások X. és XI. pontjai megsértése miatt 2 X 5000 forint kötbérnek a beavatkozó részére való megfizetésére.

A határozat indokolása szerint a felperes nem tett eleget a Vet. egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 273/2007. (X.19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 2. számú mellékletét képező Villamos hálózati csatlakozási és hálózathasználati szabályzat (a továbbiakban: VHSZ.) 18.§ (3) bekezdésében írt előírásnak, amikor a beavatkozó hibabejelentését követő 15 napon belül nem végezte el a fogyasztásmérő ellenőrzését, továbbá megsértette az alperes 710/2009. számú határozatának „A” melléklete XI. pontját azzal, hogy a hibás fogyasztásmérő lecserélésének a helyszíni ellenőrzéstől számított 8 napon belül nem tett eleget. Megállapította, hogy hibásan járt el a felperes, amikor a fogyasztásmérőt helyszíni vizsgálat és jegyzőkönyv felvétele nélkül leszerelte és laboratóriumi vizsgálatra küldte, továbbá, hogy jegyzőkönyvi adat hiányában nem állapítható meg, milyen állapotban történt meg a mérő leszerelése, és nem biztosította a szolgáltató a leszerelés kori állapot zártságát. Rögzítette, hogy a jegyzőkönyv a villamos fogyasztásmérő szakértői vizsgálatáról nem felel meg a mérésügyről szóló 1991. évi XLV. törvény 6.§-ának (2) és (3) bekezdésében előírt követelményeknek, ezért a mérés eredményét figyelembe venni nem lehet, így ahhoz joghatás sem fűzhető. A vizsgálattal összefüggésben benyújtott dokumentumok alapján nem látta bizonyítottnak, hogy a beavatkozó a fogyasztásmérőt bármilyen módon befolyásolta volna. Rámutatott arra, hogy mivel egyedi mérőhibáról volt szó és a meghibásodás pontos dátuma nem volt meghatározható, a VHSZ. 21. § (3) bekezdésének vonatkozó előírásait kellett volna a felperesnek alkalmaznia. Kifogásolta, hogy a felperes a jóváírást csak a 2009. november 1. és 2010. április 27. közötti időszakra végezte el, és számvetési hibát is elkövetett a villamos energia számla és a kötbér jellegű követelés „összefésülésével”, továbbá azt, hogy a felperes a számlakülönbözetet nem utalta vissza a jóváírást követő 8 napon belül, megsértve ezzel az alperes Garantált Szolgáltatások „A” mellékletének X. pontját.

A felperes keresetében a határozat hatályon kívül helyezését, illetve másodlagosan annak megváltoztatását és a panasz elutasítását kérte. A Vet. 158.§-ában és 159.§-ának sz) pontjában, illetve a VHSZ. 23.§-ában foglaltakra hivatkozással előadta, hogy a Magyar Energia Hivatal sem hatáskörrel, sem illetékességgel nem rendelkezik a Felhasználóval szembeni szerződésszegő villamos energia vételezés

miatt megállapított polgári jogi kötbérkövetelés jogszerűségének megállapítására vagy annak megváltoztatására. Kifejtette, hogy az alperes az Engedélyes és a Felhasználó között létrejövő polgári jogviszonyokba nem avatkozhat be, arra a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 7.§-ának (1) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 1.§-a értelmében kizárólag a bíróság jogosult.

Álláspontja szerint az alperes megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§-ának (1) bekezdését, mivel eljárása során nem tisztázta megfelelően a döntéshozatalhoz szükséges tényállást. A döntését nem az ügyre vonatkozó tények figyelembevételével alakította ki, a beavatkozó által rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat és az alkalmazandó jogszabályokat tévesen értelmezve megalapozatlan határozatot hozott. Végül állította, hogy az alperes a szükséges bizonyítás lefolytatása nélkül a szakértői véleményekkel ellentétesen minden alapot nélkülözve állapította meg, hogy a felperes nem jogosult kötbért felszámolni, illetve a beavatkozó felelősségét a mérő meghibásodása tekintetében egyáltalán nem vizsgálta. Mivel az alperes határozatát bizonyítékkal nem támasztotta alá, a felperes megítélése szerint nem tett eleget a Ket. 58.§-ának (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak sem.

Az alperes ellenkérelmében a határozatban foglaltak fenntartása mellett kérte a kereset elutasítását. Előadta, hogy a Vet. 159.§-ának sz) pontja biztosít számára hatáskört az engedélyesekkel szemben felmerülő panaszok ügyében, azzal, hogy szükségképpen minden alkalommal polgári jogviszonyokba avatkozik be, tekintettel arra, hogy a felek bármelyike által megvalósított szerződésszegés egyben polgári jogi értelemben vett szerződésszegés is. Megjegyezte, hogy a felperesnek lehetősége van a bírósághoz fordulni kötbérigénye érvényesítése céljából, ahogyan arra a 353/B/2007. számú AB határozat is rámutatott.

Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékokból okszerű és helyes mérlegelését követően jogszerű megállapításra jutott, a döntéséhez szükséges tényállást a szükséges mértékben feltárva.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint a Vet. a 159.§-ának sz) pontjában hatáskört biztosított az alperesnek arra, hogy az üzletszabályzat alapján, vagy az egyedi szerződésekkel létrejövő jogviszonyokban az engedélyes magatartását, illetve eljárását jogszerűségi szempontból felülvizsgálja a szerződés, illetve a szerződéses jogviszony minden elemére kiterjedően. Ebből következik, hogy a szerződésszegés folytán alkalmazható jogkövetkezmények, köztük a kötbérigény érvényesítésének jogszerűségét is ellenőrizheti. E kérdéseket ugyanis a Vet., a Vhr. és a felperesi üzletszabályzat rendezi, az ezekben foglalt előírásoknak nem megfelelő eljárás esetén az alperes tehát annak ellenére felléphet, hogy a kötbérigény érvényesítése polgári jogi jogviszonyon alapuló igény. Rámutatott arra, hogy a jogalkotó szándéka és célja nyilvánvalóan az, hogy a fogyasztó adott esetben egy peres eljárásnál hatékonyabb és gyorsabb hatósági eljárás keretében szerezhessen érvényt a jogainak a nem egyszer erőfölényes helyzetben lévő engedéllyessel szemben, azzal, hogy

természetesen az alperes döntésétől függetlenül a felek bíróság előtt is érvényesíthetik a közüzemi szerződéssel kapcsolatos jogvitáikból eredő követeléseiket.

Megállapította, hogy az alperes a tényállást a megfelelő módon és a szükséges mértékben feltárta, majd annak alapján okszerű, megalapozott és törvényes döntést hozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes elsődlegesen azt kérte, hogy az ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét helyezze hatályon kívül és a keresetének adjon helyt, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése mellett az első fokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

Fellebbezésében azt állította, hogy az alperesnek nem volt hatásköre a felhasználóval fennálló szerződésből fakadó jogvita elbírálására; figyelmen kívül hagyta a Legfelsőbb Bíróság ítéletét, melyben a bírói fórum az alperes hatáskörének hiányát állapította meg egy hasonló megítélésű ügy kapcsán. A hivatkozott ítélet szerint ugyanis az alperesnek a határozat meghozatalakor csak olyan felhasználók esetén lett volna hatásköre a panaszok elbírálására elszámolással, díjfizetéssel, számlázással, és méréssel kapcsolatban, ahol a panaszos nem minősül lakossági felhasználónak. Kifejtette, hogy a jelen ügyben a hatáskör az általános fogyasztóvédelmi hatóságot illeti meg, és a Ket. 121.§-ának (1) bekezdés b) pontja alapján az olyan eljárás során hozott döntést meg kell semmisíteni, amely nem tartozik a hatóság hatáskörébe vagy illetékességébe. Mindezek alapján álláspontja szerint az alperes határozata semmis, így azt a Fővárosi Törvényszéknek hatályon kívül kellett volna helyeznie.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A felperes által hivatkozott LB ítélet kapcsán leszögezte, hogy maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság ítéletének a hatáskör és illetékesség kérdésében kifejtett érvelésével. Ezen túlmenően álláspontja szerint az ítélet kihirdetését követően megváltozott jogi szabályozás alapján az alperes hatásköre még abban az esetben is kétséget kizáróan megállapítható, ha az elsőfokú ítéletben ezzel kapcsolatban kifejtett álláspontot figyelmen kívül kellene hagyni.

A beavatkozó fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253.§-ának (3) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a peradatok megfelelő értékelésével, a vonatkozó jogszabályi rendelkezések helytálló értelmezésével helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresetét el kell utasítani. A felperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan tényre, körülményre, amely az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megkérdőjelezné, az általa előadottak nem voltak

alkalmasak a fellebbezés kedvező elbírálására. Az elsőfokú bíróság kellően részletes, megfelelően alapos indokolásával az ítéletmaradéktalanul egyetért, ezért azt nem ismétli meg. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket hangsúlyozza.

Ahogy arra az alperes fellebbezési ellenkérelmében rámutatott, a Vet. 159.§-át, illetve az 57.§-ának egyes rendelkezéseit a 2012. évi XLVII. törvény 2012. május 30. napjával módosította, pontosítva ezzel a Magyar Energia Hivatal lakossági fogyasztói panaszokkal kapcsolatos jogkörét és eljárási szabályait.

A Vet. 57.§-ának (4) bekezdése b) pontja, illetve az 57.§-ának (5) bekezdése helyébe lépett rendelkezések alapján az engedélyesekkel szemben felmerülő panaszok ügyében a Hivatal jár el, s eljárása során az engedélyes olyan jogsértése esetén, amelyhez jogszabály vagy üzletszabályzat jogkövetkezményt rendel, a jogkövetkezményt megállapíthatja és teljesítését előírhatja vagy a jogkövetkezmény alkalmazását megtilthatja. E körben - megszorító rendelkezés hiányában - megállapítható, hogy jogkövetkezmény alkalmazását abban az esetben is megtilthatja, ha az kötbér megfizetését írja elő.

A törvénymódosítás alapján a Vet. 159.§-ának sz) pontja helyébe korábban lépett (5) bekezdése 1. és 2. pontjai helyébe iktatott rendelkezés egyértelművé tette, hogy a szerződés nélküli vételezéssel, a szabálytalan vételezéssel vagy ezek jogkövetkezményeivel összefüggő panaszokkal kapcsolatos hatósági eljárások lefolytatása a Magyar Energia Hivatal feladat- és hatáskörébe tartoznak, továbbá pontosította az engedélyesekkel szemben felmerülő panaszok kivizsgálásának eredményeképpen alkalmazható jogkövetkezményeket is.

Természetesen a jogalkotó nem ezzel a törvénymódosítással biztosított hatáskört vagy hatósági jogkört az alperesnek, a jogalkotó szándéka tehát nem változott, csupán az utóbbi időben felmerült, a korábbi töretlen joggyakorlatot megtörő bizonytalanság miatt tette a korábbi szabályokat még egyértelműbbé.

A felperes által hivatkozott legfelsőbb bírósági ítélet - eltérő tényállása és kötelező erejének hiányában - nem tekinthető irányadónak, míg az alperes ellenkérelmében felhívott AB határozat éppen a fenti jogértelmezést támasztja alá. Ez utóbbi szerint ugyanis az alperes fogyasztóvédelmi funkciójú eljárásától függetlenül mind a szolgáltató, mind a fogyasztó jogosult bármely polgári jogi vonatkozású, szerződésszegéssel, hibás teljesítéssel stb. kapcsolatos ügyben bírósághoz fordulni, függetlenül attól, hogy esetleg folyamatban van vagy volt az alperes előtt fogyasztóvédelmi jellegű ügy. Az egyes ügyek többféle aspektusára figyelemmel nem példanélküli a többféle fórum előtt induló eljárás. Önmagában a felhasználói panasz tárgyának polgári jogi jellege tehát az Alkotmánybíróság szerint sem zárja ki az alperes fogyasztóvédelmi hatáskörét (AB határozat 3., 4. pontja).

A 2012. évi XLVII. törvény 42.§-a alapján a Vet. módosított rendelkezéseit a hatálybalépésekor folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell. Tekintettel arra, hogy a közigazgatási ügy mindaddig folyamatban van, amíg a bíróság jogerős

ítéletet nem hoz, ezért - ahogyan arra a Legfelsőbb Bíróság is rámutatott a 1077/2004. számú közigazgatási elvi határozatában - nem kérdéses, hogy a jelen ügyben a Vet. törvénymódosítással érintett rendelkezései az irányadók.

A felperes érdemben nem, csak az alperesi hatóság hatáskörének hiányára alapítottn vitatta az elsőfokú bíróság döntését, amely kifogás a fentiek tükrében nem foghat helyt.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes másodfokú perköltséget nem igényelt, míg a beavatkozónak költsége a másodfokú eljárásban nem merült fel, ezért az ítéltábla a Pp. 78.§-ának (2) bekezdése alapján mellőzte a perköltség tárgyában való határozathozatalt, míg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény - fellebbezés benyújtásának időpontjában hatályos - 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket a sikertelenül fellebbező felperes a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles viselni.

Budapest, 2012. évi szeptember hó 26. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, előadó, dr. Vitál-Eigner Beáta sk. bíró,
dr. Bacsa Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő